

KULTURA21.CZ

1. Soňa Godarská: Dělán vše s respektem a s pocitem, že nic není samozřejmost

03.12.2024 kultura21.cz - Veronika Pechová

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** NDM (2); divadle; moravskoslezském; Národním; Ostravě

Původně chtěla studovat hru na klavír, protože od dětství na něj hrála. Také se věnovala zpěvu, ale na radu rodičů nejdříve vystudovala gymnázium a pak vysokou školu.

Cestu ke zpěvu si ale nakonec našla a vystudovala Pražskou konzervatoř a letos se Soňa Godarská stala držitelkou Cenu Thálie za svůj výkon v titulní roli Manon ve stejnojmenné opeře Divadla J. K. Tyla v Plzni.

Od dětství jste řadu let hrála na klavír, a dokonce jste ve čtyřruční hře zvítězila v soutěži Milana Nováka. Kromě toho jste třináct let zpívala v Popradském dětském sboru a několikrát jste se stala finalistkou Mezinárodní pěvecké soutěže Mikuláše Schneidera – Trnavského. Co vás ještě kromě hudby bavilo? Jaké bylo období vašeho dětství v rodném Popradu?

Moje dětství bylo krásné. Poprad je bránou do Vysokých Tater a já jsem ve Vysokých Tatrách s rodinou trávila opravdu hodně času. Hlavně v zimě na běžkách s mojí sestrou, na lyžích s mým tátou, nebo na sáňkách s mamkou. Sport je doteď moje velká vášeň. Měla jsem přísnou výchovu a byla vedena k velké disciplíně a pořádku. Dnes to беру jako obrovský benefit a těším z toho co nejvíc. Já jsem měla v podstatě každý den po škole vyplněný kroužky. Neexistovaly mobily a vše bylo vedeno k tomu, abych věděla jak vyplnit volný čas, když budu dospělá a hlavně abych měla všeobecný přehled. Poprad je pro mne pořád domovem a místem, kde mi je nejlíp na světě a vždy když jedu na návštěvu za mamkou, další den letím k oknu v kuchyni a koukám, jaké je počasí v Tatrách a hned se oblékám a jedu na túru nebo skialpový výšlap. My máme totiž z kuchyně výhled na úplně celé Tatry, a to vám řeknu, je něco, co nic nenahradí.

Než jste ale začala profesionálně zpívat, vaše cesta vedla nejdříve na popradské gymnázium a pak na Vysokou školu chemicko-technologickou do Prahy. Proč jste si zvolila právě tento obor?

Naše rodina je velmi racionální, a když jsem po základní škole přišla s nápadem, že bych chtěla studovat Státní konzervatoř v Košicích, obor klavír, v té chvíli nastala jednoznačná odpověď. NE. Samozřejmě, že to bylo pro mne těžké, ale v té době jsem netušila proč. Mamka mě moc prosila, abych si nejdříve udělala gymnázium a pak VŠ a po ní si dělala, co chci. Jako dítě jsem to nesla hodně těžko, protože najednou to byl pocit, jako by vám někdo vzal sen. Ale přiznám se, že dnes jsem za tenhle racionální přístup nesmírně vděčná. Mám totiž v životě zadní vrátka, pro případ, kdyby se v uměleckém světě nedařilo. Ne každý tuhle výhodu má. Ale vrátím se k vaší otázce. VŠ chemicko-technologická byla pro mě volbou proto, že moje sestra ji vystudovala, a protože jsem měla výborný průměr na gymnáziu, byla jsem na tuto VŠ akceptovaná bez přijímacích zkoušek. Ale to, co mne čeká na této škole, to jsem opravdu netušila. Je to jedna z nejtěžších vysokých škol a já jsem od prvního ročníku hudbu úplně ze svého života vytěsnila, protože na to nebyl vůbec prostor. Ale to nebylo cílené, to bylo automaticky dáno obtížností studia a já jsem si fakt, že najednou nesedím za klavírem a nezpívám v žádném sboru, ani nestihla uvědomovat.

Po třech letech studia, jste na dva roky jako au-pair odjela do Norska, kde jste začala zpívat v amatérských sborech. A po návratu jste začala studovat zpěv na Pražské konzervatoři a soukromě jste také brala hodiny klasického zpěvu u Jaroslavy Maxové – Horské, která se stala vaším mentorem. Také jste absolvovala mistrovské pěvecké kurzy pod vedením Gabriely Beňačkové a Katii Ricciarelli ve Vídni. Jak na tyto dámy vzpomínáte, jak vás profesně ovlivnily?

V Norsku jsem našla sebe samu, na základě spontánního vyhledání amatérských sborů, kde mne nechali zpívat sóla, no hlavně jsem byla obklopaná profesionály ze světové metalové scény, která je mi velmi blízká. A právě oni stáli u zrodu myšlenky, že jednou chci stát na pódiu tak jako oni. Netušila jsem, co znamená pojem klasický zpěv, ale při mém posledním koncertu se sborem mi paní varhanice a zároveň klavíristka řekla: "Soni, já si myslím, že by ses měla věnovat zpěvu." A na základě této věty začala moje cesta k opeře. V té době mi bylo 25 let. Potkala jsem paní Jaroslavu Maxovou Horskou a řekla jí, že se chci za půl roku připravit na přijímací zkoušky na Pražskou konzervatoř a její příprava mne dovedla k tomu, že mne ve 26 letech přijali. Je kouč, který dal mému hlasu rozměr a flexibilitu, s kterou dokážu zvládat i mezioborové role.

Já nemám žádný strach z toho, že bych něco nedokázala zazpívat. Samozřejmě, nemluvíme o rolích jako Aida, Turandot, Tosca... Na to je opravdu čas. Paní Maxová mi je i mentorem a zná mne moc dobře na to, aby věděla, co se děje třeba i v mém soukromém životě, bez toho abych jí o tom řekla na začátku hodiny. Hlas reflektuje úplně vše, a když slyší, že něco není, jak má být, rovnou se jasně a jednoznačně zeptá a odhalí, kde je problém. To je velmi vzácná a důležitá věc pro zpěváka, protože ten nápor, který máme, je obrovský a výkon musí být na pódiu vždy 100%.

Na setkání s paní Beňačkovou nikdy nezapomenu. Neměla jsem tehdy lehké období, nikdo mi z divadla téměř rok nezavolal a ona mne potkala právě v této době. Po třech tónech árie jsem se rozbrečela a ona mi řekla: "Soničko, co říkáte na to, kdybychom si spolu pak daly kávu a popovídaly si." To bylo něco, co jsem od takové dámy a PANÍ zpěvačky nečekala. A ona mi poradila jednu krásnou věc, protože viděla, že nemám světlo na konci tunelu. Řekla mi: "Soni, když přijдете domů, zazpívejte si píseň, skladbu, cokoli, co vám udělá radost. Třeba lidovou píseň." A já ji poslechla, přišla domů, zazpívala si slovenskou lidovou píseň Limbora, limbora a mne vyhrkly slzy štěstím, že všechno jde a funguje. Pak jsem ji potkala ještě dvakrát a dělaly jsme spolu výraz v áriích. Je to pro mne nezapomenutelný zážitek. A paní Katii Ricciarelli byla na kurzech velmi přísná a šla hodně po výslovnosti a pregnantnosti. Zkušenost to byla velká.

Bylo vám třicet jedná let, když jste debutovala rolí Papageny v Mozartově Kouzelné flétně na scéně Divadla F. X. Šaldy v Liberci. Pak

to byla Kněžka v Aidě, Cioletta v Noci v Benátkách nebo Barena v Její pastorkyni. Vzpomenete si, jak jste se cítila poprvé na scéně, jaké to bylo?

Musím se teď v duchu smát. Přesně vím, jak jsem se cítila. Na duet Papageny a Papagena čeká úplně každý a myslím, že každý ví, že tento duet není lehký. Dirigoval to pan František Babický a já jsem měla velký respekt. Ale on nás všechny driloval ve výrazu a interpretaci a vlastně člověk jen musel nabít sebejistotu zkušenostmi, stát na podiu častěji a pak ta pohotovost a volnost přicházela sama. Barena byla ovšem pro mne nejméně stresová roli doteď. Pan dirigent Martin Doubravský mne vždy před představením ujistil, že mi vše ukáže, ale tato role byla pro mne vždy velkým stresem. Cioletta byla i roztančená, a já mám pohyb na pódiu moc ráda a obecně si přeji víc využít svůj pohybový potenciál. Kněžka byla nádherná v režii pana Michala Taranta a na tuto spolupráci vzpomínám moc ráda. Dal mi jako režisér hodně do operního života.

Pak přišlo vaše účinkování v **Národním divadle moravskoslezském v Ostravě**, kde v současné době zpíváte v operách Prodaná nevěsta (Mařenka), Tajemství (Blaženka), Dvě vdovy (Karolína) a Šarlatán (Amazanta). K tomu zpíváte také na scéně Divadla J. K. Tyla v Plzni a to v operách – Julietta a snář (Julietta), Candide (Cunegonda) a Manon (Manon). Jaké role ráda zpíváte?

Jednoznačně Manon. Protože je to role přesně pro můj typ hlasu. Já sama říkám, že když zpívám Manon tak dokážu s hlasem kouzlit. Je to obrovská plocha, kde zúročím všechny danosti mého hlasu od mladinké Manon až po tu marnivou, která je skoro až mladogramatická. Dává mi prostor si s hlasem pohrávat a hledat další a další možnosti toho co si můžu dovolit. A vždy mne to vnitřně fascinuje. Je to i díky úžasné dirigentské podpoře pana dirigenta Jiřího Štrunce, se kterým máme na podiu symbiózu.

Vzájemně si rozumíme a pan dirigent přesně ví, kde mi může dát prostor, abych ukázala ten největší potenciál mého hlasu. Potkat se s rolí Julietty je krásné, i když patří k obtížným rolím, které si člověk opravdu musí pořádně zažít. Tam nemůžeme uhnout ani o půl vteřiny, jinak se spustí nezastavitelná lavina rytmických chyb, která nejde spravit jen tak. Vokálně mne to taky ukázalo zase jiný rozměr. Na menší ploše musíte vystihnout charakter kudlanky, jak říká pan režisér Martin Otava. Cunegonde je naprostý ohňostrojek pro mne. A zároveň árie Glitter and be gay je jedna z nejtěžších. Je to obrovská zodpovědnost to odzpívat bravurně a ještě k tomu v režii pana Tomase Pilare a choreografii Martina Sintaka vystihnout a dodržet vše jak má být. Ale každým představením je pro mne hudba L. Bernsteina naprostým zážitkem. Bude mi za touhle rolí smutno, až tuto sezónu skončí. No a na závěr moje role B.

Smetany. Obrovské poděkování patří **NDM** v Ostravě, které mě obsadilo do nejtěžejnějších rolí tohoto českého autora. Zpívat Mařenku je obrovská čest ale taky velká zodpovědnost. Prodaná nevěsta je klenot české klasiky a pro mne jako Slovenku je to vždy opravdu náročné představení. Jsem hrdá na to, že jsem se mohla s těmito rolemi potkat v rámci Smetanovského cyklu, který **NDM** uspořádalo. V rámci tohoto cyklu jsem mohla zpívat tři hlavní role, Mařenku, Karolinu a Blaženku. Každá z nich je v podstatně trochu jiný obor. Ale potkat se s hudbou B. Smetany bylo vzácné a nikdy nezapomenu na to plné hlediště každý večer, kde bylo nespočet zahraničních hostů a "fajnšmekrů", kteří přicestovali na tento cyklus ze zahraničí a poctili nás ovacemi ve stoje, které nebraly konce. Na moje představení vyšlo několik nádherných zahraničních recenzí, které bylo radost číst, a nabyly mne sebejistotou. Nejnovější role je Amaranta v opeře Šarlatán v režii Ondřeje Havelky. Je to jedna z nejtěžších operně-činoherních rolí. A je zajímavé potkat se s hudbou Pavla Haase. Rozhodně jsme si všichni prošli zajímavým zkouškovým procesem, abychom dokázali hudbu pochopit a správně ji uchopit.

Co vás ještě čeká v letošní sezóně?

Dne 26.11. debut v Rudolfinu - filmová hudba s dirigentem Walter Attanasi. Novoroční koncert s dirigentem Oliverem Dohnayim (15. 1. - 17. 1. 2025) v Ružomberku a Žilíně. Carmina Burana na konci dubna 2025 na Mallorce v katedrále Primo v Palma de Mallorca. Na konci sezóny Juditta v plzeňském divadle.

Zaujala jste také na scéně Jihočeského divadla v Českých Budějovicích a to rolí Markéty v Mefistofelovi, která vám vynesla Jihočeskou Thálii. A v roce 2024 vám titulní role Manon ve stejnojmenné opeře Divadla J. K. Tyla v Plzni vynesla Cenu Thálie. Co to pro vás znamená? Je to radost, ale zároveň také závazek?

Je to pro mne symbol umělecké hodnoty. Satisfakce. A snad si troufám říct, že i jakýsi symbol toho, že to jak jsem se v životě k věcem postavila, nebo je třeba nechala volně se vyvíjet, bylo správné. Je obrovská čest získat tuto cenu a její hodnotu si čím dál tím více uvědomuji každým dnem. Děkuji jí slovně opravdu každý den a ta síla múzy Thálie funguje neuvěřitelně. To vyhlašování mám v uších pořád a vždy si říkám, že to snad ani není možné, že se něco takového povedlo po pouhých sedmi letech na pódiu bez pomoci jakékoliv agentury nebo známosti. Byla to pouze podpora mé rodiny, která mi dovolila jít vlastní cestou a dala a dává mi k tomu prostor pořád, za což jim nesmírně děkuji. Není to závazek, to by mne svazovalo. Já jsem člověk, který potřebuje volnost, aby mohl fungovat tak, jak funguje. Je to pro mne hnací motor, múza, sen, sebejistota, respekt, vděk a pokora, to je to, co mne dostalo k tomu, abych Cenu Thálie mohla 5. 10. 2024 držet v rukou na deskách ND v Praze. A já věřím v tyto hodnoty, které mi otevrou další dveře a dají další možnosti ukázat to, co ve mně je. Děkuji tímto ještě jednou Herecké asociaci za toto nádherné ocenění.

Jakou máte ráda hudbu v soukromí? Máte oblíbené interprety, žánr nebo skladatele?

Já jsem velkým fanouškem black metalové scény. Já jsem na tom vyrůstala a je to pro mne ten největší balanc k opeře. Lidi mají často dojem, že to není hudba jenom hluk. Ale opak je pravdou. Já jsem byla denně v obklopení lidí z této scény během mého pobytu v Norsku a jejich úroveň hraní na nástroje je někdy vyšší než některého z profesionálního klasického oboru. Za druhé, jsou to lidi, kteří komponují vlastní tvorbu a dělají to na světové úrovni. Nesmírně to obdivuji a věřím, že se mi splní jeden z mých snů, a to je stát na pódiu s norskou kapelou Dimmu Borgir, která vystupuje s operním orchestrem Oslo a velkým sborem a věřím, že tam jednou budu stát i já a tuhle mega show spolu s nimi budu moct sdílet.

Kromě zpěvu působíte jako analytička u korporátní společnosti na oddělení informačních technologií pro sedm zemí EU, kde jste zaměstnaná již několik let. Jak to všechno zvládáte? Zpívat v Ostravě a v Plzni a ještě mít další zaměstnání?

Je to hodně náročné. Období po Cenách Thálie nabralo neskutečné obrátky, zejména na Slovensku, za což jsem vděčná, ale zvládat vše bez podpory agentury nebo managementu je opravdu už časově někdy nad lidské síly. Ale jsem za to vděčná. Pracuji v korporátní společnosti už 14 let a dává mi to finanční a mentální klid pro to, abych mohla dělat operu na tak vysoké úrovni. Jsem za to nesmírně vděčná a celé firmě patří obrovské poděkování za to, že vždy měli pochopení pro mou vášeň k opeře. Dávají mi flexibilitu ve zkráceném úvazku, když dělám novou produkci a jakmile odpremiéruji, nastupuji naplno znovu. Moje dny mají 17 - 18 hod a musím si v tom sama hledat balanc. Někdy to opravdu nejde, ale život mne naučil nevzdávat se a bojovat. Na věci nikdy netlačím, přichází samy a to je pro mne nejdůležitější signál toho, že jsem na správné cestě. Dělán vše s respektem a s pocitem, že

nic není samozřejmost. Ani právě ta flexibilita takhle velké společnosti, ve které pracuji.

Odmala se aktivně věnujete sportům a ráda cestujete. A co další koníčky, máte na ně čas?

Sport ze svého života nechci vypustit za žádnou cenu, protože mi dává volnost a rozlet, no taky fyzickou kondici pro fungování na pódiu. Jsem milovníkem zimních sportů a v létě ráda běhám, bruslím a miluji plavání v moři. Paradoxně mi zima vyhovuje a nemám problém uběhnout 25 km na běžkách a další den stát na pódiu v jedné z rolí. Mentálně mám nastavené, že mi to neškodí, spíš naopak. A ono to funguje. Když třeba jednou budu žít na Mallorce, tak budu dělat cyklistiku, ty hory jsou tam na to stvořené, a jestli na severu Norska, tak budu třeba chodit na nákupy na běžkách v zimě a koukat na polární zář. A třeba plést vlněné svetry u krbu. Každopádně ve svém životě potřebuji vždy stoupat do kopce. Takže ať to bude cokoliv, musí tam být vždy aspoň jeden kopec. Každá role je pro mne totiž výstupem na horu.

Zdroj foto: archiv Soňa Godarská

URL | <https://www.kultura21.cz/rozhovory/27819-sona-godarska-rozhovor?tmpl=component&print=1&layout=default&page=>

[« zpět na začátek](#)